

рен от съдбата, на белязания АЗ, в неговата душа е вече натрупано цялото мисловно и чувствено богатство, цялата социална и всечовешка мъка (личните страдания само са я увеличили, придали са ѝ привкус на достоверност), цялата памет на общността:

И ей ме днес: погледай, връх е - самота.

И ти се върна, моя красота!

Че няма зло, страдание, живот

вън от сърцето ми - кивот,

където пепелта лежи

на всички истини-лъжи.

Че няма дух и няма вещ

вън от гърдите мои - пещ

на живия вселенен плам,

на цялата вселена храм.

Тук от своя страна сърцето ми - кивот и гърдите мои - пещ са конкретизация на душата. Но в последващи творби това крайно солиптическо присвояване вече прекъсва разпластяването, удвояването на душата в синоними; тя се монументализира, става твърда и цялостна.

Душата - този, малко е да се каже, образ, който влиза в Яворовото творчество в безброй съчетания! Душата - с която самият АЗ е в чест диалог, за да се превърне наистина в монада, побрала всичко в себе си. Гастон Башлар пише в своята "Поетика на пространството": "Думата "Душа" е безсмъртна дума. В някои стихотворения тя е незаличима. Това е дума дъх. Даже само вокалната стойност на думата би трябвало да задържи вниманието на феноменолога на поезията. Думата "душа" може да бъде изречена така убедително, че да породи цяла стихотворна творба. Поетическият регистър, който съответства на душата, трябва да бъде открит за нашите феноменологически проучвания". Напълно валидни и за Яворовото творчество слова, но тук душата е нещо повече от сърцевинна дума, тя е основен елемент в носещата за цялата му поезия смислова конструкция, която наред с завръщане в душата. Богатството от тънки символистически нюанси е плътно обобщила Виолета Русева в следните